

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΖΑΝΝΕΤΑΚΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ μνημόσυνα θὰ ἡτον ἵσως καλλιτέρα ἔκφρασις. Π' Αληθῶς κανεὶς "Ελλην γεννημένος εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐπόνεσε, δὲν ἐλάτρευσε, δὲν ἐδούλευσε περισσότερον τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα ἀπὸ τὸν ἀπόγονον αὐτὸν τῶν Μανιατῶν, οἵ δοποῖοι πρὸ τριακοσίων χρόνων ἐπέρασαν τὴν θάλασσαν, ἔως τὴν μακρονῆν Κορσικήν, διὰ νὰ φύγουν τὸν ζυγὸν τῶν Τούρκων.

Μία παράδοσις, καθιερωμένη ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον τὸν 16ον μὲ ἐπίσημα γράμματα εὐγενείας (lettres patentes), λέγει ὅτι ἀπόγονος τῶν αὐτοχρονών Κομνηνῶν ἡτον ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας Στεφανόπολι καὶ ἀρχηγὸς συγχρόνως τῆς μικρᾶς ἀποικίας, μαζὶ μὲ τὴν δοποίαν ἑλληνικὰ ἔθιμα, χρόνως τῆς μικρᾶς ἀποικίας, μαζὶ μὲ τὰ δοποίαν ἑλληνικὰ ἔθιμα, ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἑλληνικὴ θρησκεία ἥλθαν εἰς τὸ ξένο νησί μὲ τὰ πράσινα ὑψηλὰ βουνά, τὰ ὄμοια μὲ τὰ βουνά τῆς Μάνης. Ή παράδοσις ἵσως αὐτὴ ἐμπόδισε τοὺς ξενητευμένους νὰ λησμονήσουν ἐντελῶς τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν των. Τοὺς κά-

μνει νὰ ὑπερηφανεύωνται ἀκόμη διὰ τοὺς δεσμούς των μὲ τὴν ἀρχαίαν Σπάρτην. Καὶ οἱ δεσμοὶ αὐτοί, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Μεταπολιτεύσεως, ἔφεραν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν Ἀντώνιον Στεφανόπολιν, παιδὶ μόλις εὐκοσιδύο ἔτῶν, ὅπου ἐξήτει στάδιον δράσεως. Δὲν ἔφυγε πλέον. Ἡ ἀγάπη τῆς παλαιᾶς πατρίδος τὸν ἐκράτησε καὶ ἀργότερα ἡ ἀγάπη θαυμασίως ὠραίας συντρόφου, ἔγγονῆς ἐνὸς ἄλλου Στεφανόπολι, σταλμένου ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Ναπολέοντα Βοναπάρτην διὰ νὰ ἔξεγειρῃ τὴν Μάνην κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ ὁ ὅποιος δὲν εἶχε κατορθώσῃ καὶ αὐτὸς νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν νοσταλγίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ο πρέσβυς τῆς Γαλλίας Montholon, ἐσυνείθιζε νὰ παρουσιάζῃ τὸν Στεφανόπολιν μὲ αὐτὸν τὸν τίτλον: «Ο ἡμιεπίσημος ὑπουργὸς τῶν ἔξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος». Ἄρα γε ποίου ἐπισήμου ὑπουργοῦ ἡμπορεῖ τὸ ἔργον νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ ἔργον τοῦ Στεφανόπολι; Οἱ σαράντα τόμοι τῆς ἐφημερίδος του, τοῦ «Messenger d'Athènes», εἶναι τὸ σημαντικότερον ἀρχεῖον διὰ τὴν ἴστορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Εἶναι ἡ εὐγλωττοτέρα ἔκφρασις τῶν ἴδανικῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ πειστικωτέρα ὑπεράσπισις τῶν δικαιωμάτων του, ἡ πιστοτέρα εἰκὼν τῶν δοκιμασιῶν του καὶ τῶν νικῶν του. Εἶναι ὁ μόνος δεσμός, ἐπὶ σχεδὸν ἥμισυν αἰῶνα, μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἔξω κοινῆς γνώμης. Εἶναι ἐν μνημεῖον καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Καὶ μῆπως εἰς τοῦτο μόνον περιωρίσθη ὁ ἀκούραστος πνευματικὸς πρόμαχος τοῦ Ἑλληνισμοῦ; «Ολαι αἱ σπουδαῖαι γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ἀπὸ τῆς «République française» ὅταν τὴν διηγήθηνεν ὁ Γαμβέττας, μέχρι τοῦ «Temps», εἶναι γεμάται ἀνταποκρίσεις του διὰ τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα. «Ολαι αἱ διαμαρτυρίαι, ὅλα τὰ ψηφίσματα, ὅλα τὰ ἔγγραφα «ἔξωτερικῆς πολιτικῆς» τῶν Κρητῶν καὶ τῶν Ἡπειρωτῶν, τῶν Νησιωτῶν καὶ τῶν Μακεδόνων ἔχουν ἔβηγη ἀπὸ τὴν πέννα του. «Οταν τὸν περασμένον Φεβρουάριον ὁ Ἀντώνιος Στεφανόπολις ἔκλεισεν ἔξαφνα τὰ μάτια, ἔφυγε μὲ τὴν χαρὰν τῶν Ἑλληνικῶν θριάμβων, μὲ τὴν δικαίαν ὑπερηφάνειαν μετὰ τὸν νικηφόρον πόλεμον τοῦ στρατιώτου, ὅπου ἐπολέμησεν ὅσον ὀλίγοι.

Ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν ἐθυσίασεν ὁ Στεφανόπολις εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν ὅποιαν πολλάκις ἐθυσίασε τὰ ὑλικά του συμφέροντα: τὴν γαλλικήν του ὑπηκοότητα. Ἡρονήθη νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, ὅταν τρία ἔτη μετὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Πέτρος Δηλιγιάννης προσέφερεν εἰς τὸν νεώτατον Γάλλον τὴν θέσιν τμηματάρχου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἔξωτερικῶν. Ἡρονήθη καὶ πάλιν, ὅταν ἐπὶ Κουμουνδούρου τοῦ προσεφέρθη ἡ θέσις γενικοῦ γραμματέως εἰς τὸ ἴδιον ὑπουργεῖον. Καὶ μόνον διότι ἦτο πολίτης Γάλλος, δὲν ἔγινεν ἀπὸ ἥμιεπισήμου ὁ ἐπίσημος ὑπουργός, ὅταν ὁ Βασιλεὺς τὸν ὑπέδειξεν εἰς τὸν Σωτηρόπουλον, τὸν ὅποιον τὸ «Messenger d'Athènes» ἔκαμε πρωθυπουργόν.

Ἡ γαλλικὴ παροικία Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ὀφεῖλε εἰς τὸν Στε-

φανόπολιν, τὸν ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τοῦ Συνδέσμου τῆς Ἀλληλοβοηθείας, τὴν ἴδρυσιν τοῦ Γαλλικοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου. Ἄλλ' ὁ ἔλληνικὸς τύπος τοῦ δφεύλει κάτι περισσότερον: τὴν σημερινὴν ἀνάπτυξίν του. Ο Στεφανόπολις συνέλαβε πρώτος τὴν ἰδέαν τῆς ἑνώσεως τοῦ ἔλληνικοῦ τύπου, τῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ συναδελφικῆς ἑνώσεως, ἐξω ἀπὸ τὰς μικροφιλοτιμίας καὶ μικροαντιζηλίας. Καὶ ἀμέσως ὁ σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων, ὑπὸ τὴν προεδρείαν του, κατώρθωσε πράγματα, τὰ δποῖα ἐθεωροῦντο ἀκατόρθωτα, τὴν ἀτέλειαν τοῦ χάρτου, τὴν ἐλάττωσιν τῶν ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγραφικῶν τελῶν. Ἀπὸ τότε ὁ ἔλληνικὸς τύπος, ἐλεύθερος ἀπὸ καταθλιπτικὰ δεσμά, ἥρχισε νὰ προοδεύῃ μὲ ταχέα βῆματα.

Μακεδονὶς ὡπλισμένη

Επαύε ή Κορυτσώτισσα τὴν κάλτσα της νὰ πλέκῃ καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ πιάσῃ τὸ τουφέκι. Ποιὰ ἄλλη εὐτύχησε φυλὴ τέτοιες γυναικες γάχη, ν' ἀφήνουντε τὸν ἀργαλειὸ καὶ νὰ τραβοῦν στὴ μάχη! Ο Γελωτοποιος